

Svami Satyananda Sarasvati Monjo hindú

“L'hinduisme és un camí que et porta a la recerca interna”

“Amb el Bhagavad-Gita vaig descobrir aquesta essència transcendent que existeix en tots els éssers”

BIOGRAFIA

30 anys a l'Índia

Nascut a Barcelona el 1955, el món en el qual vivia se li va sacsejar quan, als 15 anys, un professor de l'institut li va fer llegir el Bhagavad-Gita, un text sagrat de l'hinduisme. Des d'aleshores va voler aprendre sànscrit i se'n va anar a l'Índia, on hi va passar 30 anys.

MIREIA ROURERA

● Svami Satyananda Sarasvati, que ha viscut trenta anys a l'Índia, és un monjo hindú que coneix molt a fons la filosofia del ioga, l'Advaita Vedanta i el xivisme del Caixmir. El 1976 va conèixer Svami Muktananda, amb qui es va iniciar en el camí de la meditació. L'any 1980 va rebre els vots com a renunciant de l'orde de Sri Shankari i es va establir als peus de la muntanya sagrada d'Arunachala. El 2009 va tornar a Catalunya, on imparteix cursos i conferències. Ha publicat *L'hinduisme* (Fragmenta), on explica la seva experiència, l'hinduisme i el ioga, a casa nostra tan distorsionat. Ha fundat l'associació Advaitavidyā, dedicada a l'estudi, contemplació i pràctica de l'ensenyament del Sanatana Dharma (hinduisme).

Què significa el seu nom?

Svami és un nom respectuós a l'Índia, a vegades connota un monjo; Satyananda, *ananda* vol dir joia, la joia de *saty*, la joia de la veritat, la joia de l'essència de l'existència suprema, i Sarasvati és el nom d'un orde monàstic d'una escola filosòfica que és l'Advaita Vedanta, en què coincidim que no hi ha dualitat, que hi ha una consciència que és part de tot, és a dir, que hi ha una realitat única que és el suport de tot el que existeix.

Sempre vesteix de color taronja?

El taronja es relaciona amb la puresa, amb el moment que surt el sol, aquella llum tan neta i tan pura, això hauria de ser la vida d'un monjo, una vida de contemplació, de recerca de la veritat, és algú que no busca

res material. Antigament es diu que els monjos agafaven teles blanques i les tenyien amb la terra, amb el color de la terra. És un record del que ha de ser la teva vida. En l'hinduisme tot té un simbolisme.

Sorprèn que un jove de Barcelona es “converteixi” després de llegir un llibre sagrat hindú.

Jo era un adolescent que veia que el món era molt material, on la gent que té més representa que triomfa, on els que tenen menys representa que han fracassat, veia un món competitiu... i un professor de religió ens va ensenyar un Bhagavad-Gita. El nom ja em va emocionar... me'l vaig emportar a casa i vaig descobrir que parlava d'aquesta essència transcendent que existeix en tot, que és la mateixa de tots els éssers. I em va commoure, em va obrir. Aleshores vaig començar a estudiar més textos... i als vint anys vaig tenir el desig d'anar a l'Índia. Va coincidir amb una època, l'any 1975, la dels *hippies*, en què tota una generació va decidir passar de la psicodèlia a la recerca interior... jo sóc part d'aquest moment històric.

L'hinduisme és molt desconegut.

És mal conegut. Va començar a ser conegut en l'època que els anglesos eren a l'Índia, quan una sèrie de missioners protestants van començar a traduir textos i a comentar-los amb la intenció que els hindús veiessin que la seva tradició era molt inferior al cristianisme. Hi ha uns deixos i una forma de traduir, uns comentaris sobre una tradició, que s'han anat repetint com si fossin grans orientalistes, amb una tendència molt clara. Fins i tot hi ha clàssics, com un diccionari sànscrit/anglès, que en-

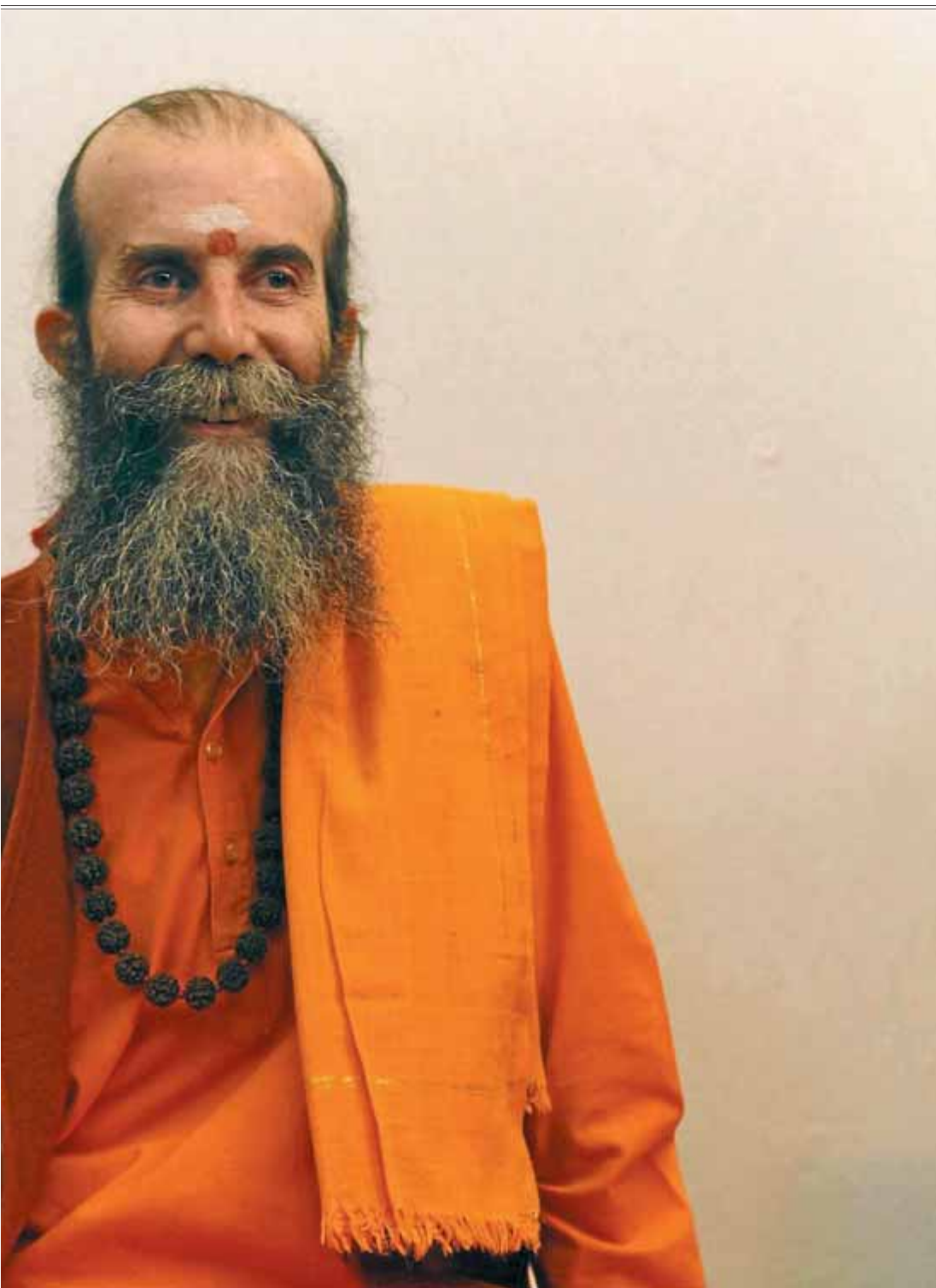
cara tenen aquest deix. Aquí ens ha arribat una versió deformada de l'hinduisme i de la mateixa Índia. I avui hi ha estudiosos que potser saben sànscrit però no han estat en contacte amb la tradició, per tant, és difícil que puguin explicar l'essència o què és l'hinduisme.

L'hinduisme és la religió més antiga?

És una tradició espiritual. Quan parlem de religió a Occident, parlem dels monoteïsmes que tenen un llibre sagrat, una veritat, un camí, un profeta o un messies o un salvador. En l'hinduisme sí que els quatre llibres Vedes podrien ser el seu gran llibre, però hi ha molts camins, no ens ho podem ni imaginar. També hi ha moltes veritats, moltes escoles. L'hinduisme és un camí que et porta a la recerca interna, a seguir un camí, seguir unes pautes, però són molts camins i mai hi ha hagut conflicte religiós. A l'Índia mai hi ha hagut una guerra religiosa.

El més important de l'hinduisme no és l'estudi, és l'observació, la meditació, l'entrar en un altre estat de consciència!

Swami Satyananda Sarasvati és un català que ha passat més de trenta anys a l'Índia.

ADVAITYAVIDYĀ

La felicitat és no necessitar?

A Occident hi ha aquesta cultura que incrementa el teu desig, que diu: com més coses tinguis, millor. Hi ha un altre món tradicional que diu que l'home més lliure és aquell que té menys desitjos. "No em regalis una cosa... resta'm un desig", ja deien a l'antiga Grècia. Si llegim els presocràtics o Parmènides, estem davant una cosmovisió propera a l'hinduisme.

L'hinduisme, diu vostè, parteix de la sacralitat de tota forma. Què vol dir?

La sacralitat és reconèixer que la nostra vida és sagrada. I és sagrat com dormo, com menjo, com camino, com medito, com cuido el meu fill, com tracto el meu veí. Reconèixer que cada acte pot ser un acte sagrat dóna una plenitud diferent.

Què són els Vedes?

Són uns textos, però abans que això era un ensenyament que va ser transmès durant milers d'anys oralment. Hi ha nens hindús que van al que ells en diuen *pathashalas*, escoles vèdiques, on durant anys van aprenent de memòria el coneixement vèdic. Quan el saben recitar i pronunciar-lo, quan l'han fet seu, aleshores els en van explicant el significat. En els Vedes, que és una saviesa revelada, hi ha la part més ritualista, però hi ha tota una altra part, els Upanishand, que diuen: seu a prop, amb respecte, escoltant. És on es parla del que sóc en essència.

En el cristianisme és l'ànima?

Seria fins i tot més enllà de l'ànima perquè l'ànima té un destí. Del que parlo no té ni destí, aquesta essència és transcendent, res la toca. La ment no ho pot comprendre perquè no és lògic, no és racional. I els textos ho diuen: si et penses que ho has comprès és que no ho has entès. Ha de ser una intuïció directa, de quelcom que existeix en tu. En el iogui s'obre un silenci per reconèixer-se un mateix.

El silenci...

El més important de l'hinduisme no és l'estudi, és l'observació, la meditació, l'entrar en un altre estat de consciència.

Què és el karma?

Tota acció ve produïda per un karma i a la vegada quan jo faig una acció la meua actitud davant aquesta acció genera un karma. L'hindú intenta ser amorós, curós amb el que fa per generar un karma net. La gent que fa coses que no són nobles, o són violentes ja s'ho trobarà. És la idea que tota acció té una reacció en aquest cosmos. Si jo faig una vida harmoniosa hi haurà una vida harmoniosa en mi.

Si no necessites res pots ser molt més feliç perquè no ets tan dependent. "No em regalis una cosa... resta'm un desig", deien a l'antiga Grècia

Reconèixer que cada acte pot ser un acte sagrat dóna una plenitud diferent

"Ho vivim tot segons la nostra actitud"

"Ho vivim tot segons la nostra actitud i segons l'estat de la nostra ment. Ara, aquest Occident d'ara, aquesta Europa actual, és presonera de les grans finances. Quina Europa es-

tem creant? L'Europa dels lobbis comercials, de la usura... Ens hauria de fer vergonya haver creat aquesta Comunitat Europea. Hem de fer l'Europa dels valors fonamentals europeus, l'Eu-

ropa de l'ètica, de la solidaritat. No n'hem estat capaços. Europa s'hauria de convertir en moltes petites nacions que tinguessin més valors i menys influència de Brussel·les."

No té ni llibre sagrat ni líder espiritual...

L'hinduisme es basa en una tremenda llibertat de l'ésser humà de buscar dintre seu: de trobar això que està més enllà del nom, de la forma, fins i tot la creença d'un Déu.

"No busquis fora, tot està dintre teu"?

Les escoles teistes sí que busquen Déu, que pot tenir forma de Xiva o d'altres, però

l'escola a la qual jo pertanyo, l'Advaita Vedanta, diu: tot el que té nom i forma està en la limitació; busca allò que no està en el reialme del nom, de la forma, del temps, de l'espai, del concepte. Busca en el silenci profund del que ets... és aquesta investigació del que jo sóc en essència. No com a personatge, que és una cosa limitada, ves més enllà: a aquesta consciència que existeix en mi, que està en tot el que existeix.